

[Indenrigsministeren.]

Jeg har altid følt, at hr. Niels Westerby havde en — hvad skal vi sige — ganske kvik hjerne, men jeg tør sige, at mage til statsretligt vrøvl har jeg da aldrig nogen sinde hørt, og jeg glæder mig faktisk til at se det på tryk. Man kan være irriteret over disse pressemøder, og jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg finder det forkert, at man holder disse pressemøder; men det er blevet en skik, bevar mig vel, og den gene, det kan være for mig eller for andre medlemmer af regeringen, tager vi — men statsretligt, bevar mig vel!

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Ja, nu har vi jo fået en lille tilkendegivelse fra en slags selvbestalt statsminister, der griber ind i forhandlingen og taler på regeringens vegne. Jeg kan ikke rigtig forstå indenrigsministeren, der glæder sig til at se det på tryk, for jeg kender indenrigsministeren godt nok til at vide, at han er også i besiddelse af ikke blot en kvik, men en særdeles kvik hjerne, og han har ganske givet opfattet alt, hvad der er blevet sagt fra denne talerstol 100 pct. Jeg vil heller ikke slå det vældigt op som et kæmpestatsretligt brud; jeg siger, det er en ikke-overholdelse af formerne, og vi kan godt overholde formerne og alligevel sørge for, at pressen og befolkningen bliver informeret. Der er ikke nogen principiel uoverensstemmelse mellem os om, at befolkningen skal informeres om alt igennem pressen; men det kan godt ske samtidig med, at man overholder de fornødne former. Og så synes jeg altså, at den „fungerende statsminister“ skulle lade være at bruge ord som „vrøvl“ i den forbindelse.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Hvis jeg nu forudsatte, at jeg tog hr. Niels Westerbys bemærkninger alvorligt, måtte jeg begynde at dissekere disse bemærkninger, og så måtte jeg spørge mig selv: hvad ligger der egentlig i det? Man kan ikke gå til

pressen, før man har været i statsrådet. Kan man gå andre steder, før man har været i statsrådet? Hvad ligger der i dette? Skal et lovforslag fødes i statsrådet? Er det meningen? Derfor tror jeg, vi skal være enige om, at dette statsretlige, det lader vi ligge — vi kan desværre ikke slette det i Folketingstidende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Morten Lange): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at de 4 lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.

(Lovforslaget (nr. 24) findes i tillæg A. sp. 1233, fremsættelsen i tidenden sp. 461).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Nielsen: Ja, med formandens tilfaldelse vil jeg så gerne gå over til noget af det mere saglige igen og sige et par ord om lovforslaget om særlig indkomstskat. Der er en naturlig irritation hos alle skatteydere, der må betale fuld indkomstskat af deres arbejdsfortjenester, over, at der er for mange skattefri indkomster her i landet, så skatten på arbejde derved bliver for høj. Det gælder ikke mindst ved ejendoms- og jordsalg. Dette må efterhånden grundigt revideres, og jeg hilser derfor dette forslag som en begyndelse hertil.

For at man nu ikke skal genoplive den besynderlige agitation om den sorte eller, om man vil, den røde hånd over det lille